

26 september 2021
(26ste zondag door het jaar B)

“Het zou beter voor hem zijn als er een molensteen om zijn nek werd gehangen en hij in zee werd gegooid”. We moeten toegeven dat op deze dag van de zeelieden de woorden van het Evangelie verrassend, zelfs bevreemdend zijn ! Het evangelieverhaal dat we hebben gehoord lijkt erg hard. Om het beter te begrijpen, wil ik u graag een verhaal van de “woestijnvaders” vertellen, de eerste kluizenaars van het christelijke tijdperk.

Twee monniken op reis arriveren aan de rand van een overstroomde rivier. Op de oever vraagt een vrouw zonder kleding de jongere monnik om hulp bij het oversteken. Deze weigert: “Zie je niet dat ik een monnik ben en dat ik een gelofte van kuisheid heb afgelegd? Ik kan je niet in mijn armen nemen en je dragen. De oudere monnik antwoordt: “Ga op mijn rug zitten, dan steken we samen over. Hij doet dat en zet de jonge vrouw aan de andere kant van de rivier af. Hun wegen scheiden zich en de monniken zetten samen hun reis voort. Als zij het klooster naderen, zegt de jonge monnik, nog steeds bezorgd, tegen de oudere: “Je had die vrouw nooit mogen dragen, dat is tegen al onze regels. En de andere monnik antwoordt: “Zij had hulp nodig en ik heb haar aan de andere kant afgezet. Ik heb haar al een hele tijd niet meer gedragen. Jij, aan de andere kant, hebt haar niet gedragen, maar ze vertroebelt nog steeds je geest.

Dit verhaal —net als het evangelie van vandaag— nodigt ons uit om onze geest leeg te maken. Inderdaad, wie van ons heeft geen projecten, idealen, activiteiten, giftige mensen die onze geest vertroebelen en waarvan wij ons moeten losmaken. Het evangelie dat wij zojuist hebben gehoord is bijzonder raadselachtig, maar het moet niet worden opgevat op een eenvoudige moralistische manier. Om dit te bereiken stelt zij ons deze existentiële en zo moeilijke vraag: *“Welk rouwproces heb je nog niet gedaan?”* Met andere woorden: *“Wat moet je uit je leven snoeien, zodat het vruchtbaarder wordt?”* - *“Wat moet je uit je leven rukken?”*

Als je hand — d.w.z. je manier van handelen —, Als je voet —die plaatsen die je aantrekken—, Als je oog —je verlangens, je blikken— je dreigen weg te slepen van het leven, speel dan niet met vuur, vertrouw niet op je eigen kracht. Maar scheid je af van datgene wat je niet doet groeien!

Waar moeten we ons van afscheiden? Dat is aan ieder van ons om te beantwoorden. Misschien uit die ogen waarvan de blik niet leidt tot relatie, maar tot achterdocht? Misschien van die voeten, die deuren die we willen openen, maar die ons niet vooruit helpen? Misschien zelfs die dromen, die ons naar beneden trekken terwijl we dachten dat ze ons vooruit stuwden?

Wat zijn de vruchtbare rouwprocessen die wij nog moeten maken? De rouwen van alles wat ons belet onszelf te zijn, om te groeien. Wat moeten we snoeien in ons leven?

Wij leven in een cultuur die bang is voor de dood. Onze cultuur is meer gewend aan bewaren, vergaren en verzamelen dan aan terzijde leggen en rouwen. Bovendien is het vaak het *nutteloze* dat aan de kant wordt geschoven! Toch nodigt dit evangelie ons niet uit om het nutteloze of het onproductieve te verwijderen. Er staat niet geschreven: “Als uw hand nutteloos is, hak hem dan af”, maar als uw hand “*een aanleiding is om te vallen*”.

Vallen is een mens ertoe brengen de ander af te wijzen in plaats van te vertrouwen, zich terug te trekken in plaats van te hopen.

In de loop van ons leven kunnen we aarzelen of zelfs struikelen. Keuzes of vergissingen van het lot confronteren ons vaak met onze eigen kwetsbaarheid. Wanhoop, boosheid of schuldgevoelens kunnen ons overweldigen, ons hart belasten. Waarom moet ik dit dragen? En toch. Waartoe wij geroepen zijn is leven in overvloed en ieder rouwproces kan ons helpen dat leven tot volheid te laten groeien. Amen.